

[Bjørn Elmquist]

med vor erhvervsstruktur med små og mellemstore virksomheder vil have åbenlyse fordele ved sådan en union.

Det er en opfattelse, som Venstre deler. Vi mener, at Danmarks mulighed for stabil økonomisk vækst og større beskæftigelse bliver væsentligt forøget ved, at vi går ind i et stærkere økonomisk og valutarisk samarbejde. Om alternativet – i hvert fald det alternativ, der bestod i, at EF etablerede sin økonomiske og monetære union uden om Danmark, uden dansk deltagelse – skal jeg blot sige, at det vil være ganske ødelæggende for danske interesser, og det er noget, som Venstre vil advare imod på det indstændigste.

Nu må man ikke glemme, at det i første række er et spørgsmål om at indkalde en regeringskonference, vi her i dag skal tage stilling til. Og vi må heller ikke glemme, at det mest konkrete, der fra fælles hold foreligger for nærværende om selve indholdet af en sådan union, er Delorsrapporten. Vi har endnu ikke set det konkrete udspil fra EF-Kommissionens side, det kommer til foråret.

Det betyder, at vor diskussion om de enkelte elementer i den økonomiske og monetære union let får et abstrakt og teoretisk præg. Jeg skal derfor nøjes med her at melde ud om nogle ganske få overordnede betragtninger om penge- og rentepolitikken, om den øvrige økonomiske politik, især finanspolitikken, samt om de forfatningsretlige aspekter.

Et af de mål, Venstre mener den økonomiske og monetære union bør have, er at fastlægge en fælles rente- og pengepolitik. Det afgørende argument er, at forestillinger om en selvstændig dansk penge- og rentepolitik allerede i mange år har været illusorisk, præcis som tilfældet er det for en række andre lande. Som statsministeren sagde i sit svar for lidt siden: Det er Forbundsrepublikken Tyskland, der i kraft af sin økonomiske tyngde sætter sit præg på penge- og rentepolitikken i Europa. Og så et andet kort citat, det er af socialdemokraten Erling Olsen: Vi har allerede en europæisk centralbank, det er Bundesbank i Tyskland.

Venstre mener, at konklusionen på den baggrund er klar: Lad os hellere etablere fælles institutioner, der kan træffe fælles beslutninger. Det vil give os – Danmark – mere indflydelse, end vi har i dag, uden at vi dog skal overdrive, hvad vi måtte få af indflydelse.

Hvad den øvrige økonomiske politik angår, er det især finanspolitikken, der tiltrækker sig opmærksomhed, i hvert fald sådan som debatten hidtil har udfoldet sig på basis af Delorsrapporten. Det springer i øjnene, at de aktuelle planer er langt mere fleksible, langt mere decentrale og, om man vil, ikke nær så integrationsambitiøse, som tidligere planer har været, i hvert fald Wernerrapporten fra starten af 1970'erne.

Et vigtigt princip i den sammenhæng er det, man kalder subsidiaritetsprincippet, som går ud på, at EF-beslutningsniveauerne skal have så begrænsede funktioner som muligt. EF skal altså ikke uden videre kaste sig over alt og alle.

Det kan ikke undre, at spørgsmålet om bindende regler for budgetunderskuddet vækker følelser hos os i Danmark. Man kunne fristes til at ønske, at vi specielt under socialdemokratiske regeringer i begyndelsen af 1980'erne havde været omfattet af en sådan ordning, og at vi også var blevet forhindret i at køre med underskud på betalingsbalancen år efter år.

Jeg skal undlade her og nu at gå ind i en nærmere stillingtagen til de forskellige mulige forslag om bindinger og eventuelle sanktioner. Jeg skal alene fastslå, at de økonomiske realiteter i sig selv sætter grænser for, hvor længe man kan køre med underskud, uden at det skævvrider og i øvrigt tager sin pris i samfundsøkonomien.

Jeg tror ikke, at Danmarks udlandsgæld og problemerne med at stable en fornuftig finanslov på benene forsvinder og vil blive ordnet af EF i fremtiden. Behovet for bedre balance i dansk økonomi vil blive accentueret, men samtidig vil det indre marked, et dansk renteniveau svarende til vore EF-partners og valutastabilitet give os større muligheder for at løse problemerne, hvis vi da forstår at tage udfordringerne op.

Endelig skal jeg om de forfatningsretlige spørgsmål tilslutte mig embedsmandsrapportens og statsministerens konstatering: Dansk deltagelse i den unionsmodel, der i øjeblikket opereres med, det vil sige den, der er beskrevet i Delorsrapporten, vil kunne afgøres med simpelt flertal i Folketinget, jf. grundlovens § 19.

Den monetære institution, EF i så fald skal udstyres med, får ikke udøvende beføjelser med bindende virkning for borgerne. Og hvad angår den økonomiske politik, er man allerede dækket ind af Romtraktaten, som Danmark jo godkendte den 2. oktober 1972.